

Plan original, sau variantă de urgență?

30 decembrie 2007

Gili Cârstea

Cu câțva timp în urmă discutam cu un grup de prieteni, pe un forum, despre rolul și realizările jertfei lui Hristos, discuție la care participa și Clifford Goldstein. El, așa cum se știe, susține concepția penală despre ispășire. L-am întrebat ce crede că s-ar fi întâmplat cu ispășirea dacă Adam și Eva nu cădeau în păcat.

A recunoscut că nu s-a gândit la această perspectivă.

De ce nu ne gândim la această perspectivă? Este ea atât de fantezistă încât nu merită niciun pic de atenție?

Este simplu: când suntem preocupați mai mult de mântuirea personală decât de controversa care se desfășoară între Dumnezeu și Satana, este normal să fim atrași de o descriere minimalistă a jertfei, care să ofere cea mai comodă soluție pentru mântuire. Hristos a murit în locul meu, sângele Lui ne curățește, mulțumim Domnului că este atât de simplu.

Când începem să lăsăm în urmă lucrurile începătoare ale credinței, când mintea se obișnuiește, “prin întrebuițare,” să deosebească binele de rău, și când “cuvântul despre neprihănire” începe să sune inteligibil la urechile noastre (Evr 5:11-14), în fața ochilor noștri uimiți se deschid orizonturile largi ale marii controversă, care așează jertfa lui Hristos în contexte noi, semnificative pentru întreaga familie al lui Dumnezeu. Începem să pătrundem în stadiile avansate ale științei mântuirii, în care chiar îngerii doresc să privească, știință care va fi privilegiul mântuiților de-a lungul veșniciei.

Istoria zbuciumată a păcatului a înregistrat anumite momente cruciale, care puteau schimba total soarta civilizației, și asupra cărora cercetătorii Scripturii nu s-au aplecat cu destulă seriozitate, considerându-le ipoteze fanteziste, nepotrivite pentru un plan deja făcut de la întemeierea lumii.

De exemplu, răstignirea Domnului Hristos. Ce se întâmpla dacă Pilat ar fi rezistat presiunilor Sinedriului de a-L pune pe Isus pe cruce? Avea și autoritatea, și puterea, și capacitatea să facă acest lucru. Era suficient să măcelărească o parte din gloata gălăgioasă care susținea cererea Sinedriului, sub pretextul că incită la revoltă împotriva imperiului. Așa ceva era uzual în acea vreme, și nu ar fi tulburat prea mult apele la Roma

Sinedriul cerea moartea lui Hristos; dreptatea romană cerea moartea lui Baraba.

Unde era Dumnezeu în acest conflict? Ce dorea El să se întâmple?

Unde era Satana în acest conflict? Ce dorea el să se întâmple?

După concepția bisericii despre ispășire, Dumnezeu trebuie neapărat că dorea ca Hristos să ajungă pe cruce, altfel planul de mântuire se bloca. El era de partea Sinedriului, dorea același lucru, iar când Dumnezeu dorește un lucru, acesta trebuie să fie un lucru bun neapărat.

Satana urmărea și el același lucru, devenind astfel un colaborator la planul pentru salvarea omenirii. El a făcut tot ce se putea face spre a-L vedea pe Isus pe cruce.

Raportul Scripturii spune însă că Dumnezeu a făcut ceva ieșit din comun pentru a împiedica răstignirea lui Hristos. Un înger a fost trimis la soția lui Pilat, ajutând-o să înțeleagă grozăvia pe care era gata să o comită soțul ei (DA 732). Aceasta este o dovadă incontestabilă că Dumnezeu nu dorea ca Hristos să ajungă pe cruce.

Un alt exemplu este căderea lui Adam și Eva. Ce se întâmpla cu planul de mântuire dacă primii noștri părinți refuzau oferta lui Satana? Ei aveau tăria, capacitatea și dispoziția să trăiască în neprihănire, iar Dumnezeu a avut grijă să le explice consecințele dramatice ale neascultării. Nu i-a obligat nimeni să asculte predicile diavolului. El nu putea să le vorbească decât lângă pomul cunoștinței binelui și răului. Nu avea dreptul să-i hăituiască prin toată grădina.

Unde era Dumnezeu în acest conflict? Ce dorea El să se întâmple?

Unde era Satana în acest conflict? Ce dorea el să se întâmple?

După concepția bisericii despre ispășire, Dumnezeu trebuie neapărat că dorea ca Adam să cadă în păcat, altfel ce se alegea de planul de mântuire? Dacă Adam nu păcătuia, adio popor evreu, adio Mesia, adio cruce, adio ispășire. Satana rămânea nedemascat, civilizația lui de îngeri păcătoși continua să bântuie universul în căutare de alți naivi, iar marea controversă între Hristos și Satana rămânea fără o concluzie acceptabilă [vezi detalii aici].

Asemenea considerente ne ajută să înțelegem că ceea ce trăim noi astăzi este o istorie alternativă, și nu planul pe care l-a făcut Dumnezeu pentru familia Sa universală. Așezate în contextul mării controversate, momentele majore ale planului de mântuire descoperă o față cu totul nouă a scopurilor și intențiilor lui Dumnezeu în creațiune, și capacitatea lui Dumnezeu de a Se adapta situațiilor de urgență fără să Se abată de la marele standard al neprihănirii, legea Sa, caracterul Său.

Doar pe o astfel de guvernare stabilă se poate construi o veșnicie acceptabilă.

***